

Katrien

Thuisverpleegster wordt patiënt

“Ik ben van nature een fiere persoon, maar in het begin durfde ik niet naar buiten gaan omdat ik het gevoel had dat ‘kanker’ op mijn voorhoofd stond”

Naam: Katrien Claeys

Leeftijd: 61 jaar

Woonplaats: Nieuwpoort

(oud)beroep: thuisverpleegster

Gezin: man met 3 kinderen en 3 kleinkinderen (4^e op komst)

Wanneer kreeg je de diagnose van je ziekte?

In april 2022 was ik al enkele maanden in behandeling voor een ontsteking van een pees in mijn heup en dat bleek dan een uiteindelijk een uitzaaiing te zijn. Ik liet foto's nemen en mijn huisarts vertelde me dat ze slecht nieuws had. Het ging inderdaad om een uitzaaiing, maar ze wisten nog niet waar de kanker juist zat.

Ik heb mijn man gebeld en gezegd dat ik kanker had. Meer konden we niet zeggen door de emoties. Mijn dochter is mij komen ophalen bij de huisdokter en alle kinderen zijn van hun werk direct naar huis gekomen. In dat weekend was de spanning ondraaglijk tot op maandag de onderzoeken begonnen.

Watervaarde je toen je te horen kreeg dat je (long)kanker had?

Toen ik de diagnose kreeg van longkanker, dacht ik eerst dat ze het foute dossier hadden want ik had geen last van mijn longen, ik had nooit gerookt en gezond geleefd. Dus door die uitzaaiing aan de heup (bekken) is het eigenlijk pas uitgekomen. Ik heb dan ook enkele weken in een rolstoel gezeten. Voor iemand die graag fietst en wandelt is dat mentaal nog een extra opdoffer.

Zo'n diagnose krijgen is heel heftig, je hele wereld staat op zijn kop. Het is als een bom die ontploft. De eerste twee maanden na de diagnose was het overleven in plaats van leven. Ik zag zoveel mensen vanuit mijn huis voorbijkomen die zo gelukkig waren en dan zat ik daar met die diagnose boven mijn hoofd. Maar stilaan heb ik mijn leven terug opgepakt en doe ik enkel nog wat ik graag doe en me blij maakt. Mijn quote is *‘ik wil het, ik kan het, het lukt me.’*

DONE BY FRIDAY

Hoe ervaarde je de behandelingen en jouw herstelperiode?

De eerste dagen en weken ben ik erg vermagerd omdat ik niet kon eten en slapen. En dat gaf me het gevoel dat het snel gedaan zou zijn, aangezien vermageren geen goed teken is.

Ik kreeg enkele bestralingen op het bekken. De dokters gaven me het gevoel dat ze me konden helpen en na verdere onderzoeken kon ik beginnen met de behandeling. Iedere dag een pil nemen. Ik kon toen wel wenen van geluk omdat ik dacht 'maar pillen'. En ze werk(t)en goed en op dit moment is de tumor al verkleind tot één derde. Nu na anderhalf jaar is de toestand stabiel en zijn de uitzaaiingen aan het bekken verdwenen. Ik kan nu terug meer dan 10km wandelen.

Kreeg je psychologische ondersteuning tijdens je behandeling?

In het begin belde de huisarts geregeld aangezien ik niet meer langs ging. Ik moe(s)t om de maand naar het ziekenhuis voor opvolging. Op de dienst leerde ik ook Geert, de oncologisch verpleger, kennen die ook de nodige spuitjes zette. Ondanks dat ik dit zelf kon doen als verpleegster, liet ik het toch liever door hem doen. Op die manier hadden we nog een goede en opbeurende babbel.

Ik ben ook enkele keren naar een psycholoog geweest. Eerst alleen en daarna ging mijn partner ook mee. Tijdens de feestdagen werd ik verdrietiger omdat ik stilstond bij de vraag 'wat brengt volgend jaar voor mij'. Maar met hulp van mijn dichte familie heb ik me dan wel herpakt.

Als je je diagnose krijgt, ben je zo van de kaart. Je zou dan direct iemand moeten hebben waarmee je kan spreken. Ik weet dat niet iedereen daar nood aan heeft, maar ik vond dat wel belangrijk en ik voelde die nood wel. Na maanden vroeg ik al lachend aan de oncoloog of ze geen plaats hadden voor mij naast haar lokaal. Ik zou dan wel met de mensen gaan spreken.

Heb je het gevoel dat er veel veranderd is tegenover voor je diagnose?

Ik ben van nature een fiere persoon, maar in het begin durfde ik niet buiten komen omdat ik dacht dat er 'kanker' op mijn hoofd stond. Ik wilde terugkeren naar de persoon die ik was voor mijn diagnose, maar ik besepte dan dat dit onmogelijk was. Ik bedacht me dat ik nu een ander leven heb en dat ik nu ook gelukkig ben, wat misschien raar klinkt met zo'n diagnose boven mijn hoofd.

Ik geniet nu veel meer van mijn leven en van mijn man. Vroeger werkte ik veel te veel en nu hebben we veel meer tijd samen. Voor mijn diagnose wilde ik voor iedereen zorgen. Na mijn diagnose is het eigenlijk omgekeerd. Ik was het gewend om zelf huishoudelijke taken te doen en te koken en na mijn diagnose begon mijn man dat te doen. Ik vond dat gek in het begin, maar ik liet het gebeuren en ik genoot er wel van. Nu doe ik zelf weer veel in het huishouden.

Ik word vooruit geduwd door mijn man en kinderen, maar ook door mensen van buiten de familie. Ik wist ook niet dat zoveel mensen me graag zagen, maar na een jaar behandelingen veranderde dit wel een beetje. In het begin vragen ze 'hoe is het?' en 'gaat het?' maar nu denken ze sneller 'ze ziet er goed uit, dus we moeten het niet vragen'.

DONE BY FRIDAY

Wat zou jou helpen om beter met de ziekte om te gaan?

Ik vind het wel spijtig dat mensen niet of minder vragen hoe het met me gaat. Uiteraard moeten ze het niet de hele tijd vragen, maar het doet wel nog steeds deugd.

Ik wilde graag lotgenoten ontmoeten omdat ik me recht trek aan positieve verhalen van andere mensen. En toevallig gaf Geert op de dienst aan dat er iets georganiseerd werd via PROLONG VZW. Ik ben er toen naartoe gegaan en ik werd daar goed ontvangen. Via PROLONG VZW hebben mijn man en ik nieuwe vriendschappen opgebouwd met andere koppels. Ik vind het wel echt belangrijk. Nu ben ik zelf 'model' voor 1 dag om de actie aandacht voor longkanker mee te illustreren.

Met lotgenoten versta je elkaar sneller. Nu beseft je pas wat een goede gezondheid betekent. Ik vind het wel moeilijk om mijn 'goede verhaal' te vertellen omdat ik weet dat veel mensen het moeilijker hebben. Ik wil geen medelijden van de mensen en ik wil niet in de spotlight staan, maar ik wil wel graag tonen dat met longkanker wel te leven valt. Ik wil daarom een positief voorbeeld zijn voor de vele lotgenoten.